

Warszawa, dnia 24 maja 2016 r.

L.dz. SD-0064-0004(2)/16
Sygn. akt KSD/05/16

Decyzja Nr 11/16

Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa

Na podstawie art. 158 § 1, 157 i 156 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity - Dz. U. z 2016 r., poz. 23) po rozpatrzeniu w dniu 24 maja 2016r. wniosku Pana _____ z dnia 5 lutego 2015 r. o stwierdzenie nieważności decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r. o odmowie wznowienia postępowania zakończonego decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r. i decyzji KSD PIIB nr 9/06 z dnia 10 listopada 2006 r. utrzymującej w mocy decyzję OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r., Krajowy Sąd Dyscyplinarny Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa,

**odmawia stwierdzenia nieważności
decyzji Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Mazowieckiej Okręgowej Izby
Inżynierów Budownictwa z dnia 5 lipca 2006 r. o odmowie wznowienia postępowania
i utrzymującej ją w mocy decyzji KSD PIIB nr 9/06 z dnia 10 listopada 2006 r.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 5 lutego 2015 r. Pan _____ wniósł do Ministra Infrastruktury i Rozwoju o stwierdzenie nieważności:

- decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. o ukaraniu karą upomnienia z nałożeniem obowiązku złożenia w wyznaczonym terminie egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej,
- decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r. o odmowie wznowienia postępowania zakończonego decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r.,
- decyzji KSD PIIB utrzymującej w mocy decyzję OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r.
- decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 12 września 2007 r. o zakazie wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie na okres 2 lat wraz z obowiązkiem złożenia w tym terminie egzaminu ze znajomości procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej,
- decyzji KSD PIIB utrzymującej w mocy OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 12 września 2007 r.

Wskazał, że decyzją OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. został ukarany karą upomnienia z nałożeniem obowiązku złożenia w wyznaczonym terminie

egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej. Stwierdził, że wydanie tej decyzji nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa, ponieważ nie brał udziału w postępowaniu z powodu wysłania przez OSD zawiadomienia o rozprawie na niewłaściwy adres co spowodowało odebranie jej przez osobę nieuprawnioną. Poza tym wniosek o ukaranie nie został wniesiony przez organ nadzoru budowlanego lecz organ samorządu zawodowego bez udziału Obwinionego, co rażąco narusza art. 97 ust. 1 Prawa budowlanego. Naruszony został także przepis art. 98 ust. 2 Prawa budowlanego oraz szereg przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów. Wskazał, że wydanie wadliwej decyzji z dnia 24 sierpnia 2004 r. skutkowało następnie wnioskiem o wznowienie postępowania, po rozpatrzeniu którego zapadły decyzje OSD i KSD, których stwierdzenia nieważności w tej chwili się domaga.

Pismem z kwietnia 2015 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju wystąpił od Prezesa Krajowej Rady PIIB o udzielenie informacji o prowadzonych w sprawie Pana [imię] postępowaniach.

W piśmie z dnia 14 maja 2015 r. Prezes Krajowej Rady PIIB poinformował, że Minister nie jest organem właściwym do rozpoznania wniesionych wniosków o stwierdzenie nieważności decyzji i że wniosek ten powinien zostać przekazany do rozpoznania organowi właściwemu, tj. KSD PIIB.

Pismem z dnia 30 września 2015 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju zobowiązał KSD PIIB do przekazania akt sprawy w celu rozpatrzenia przez Ministra wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji.

Przewodniczący KSD PIIB w piśmie z dnia 14 października 2015 r. podtrzymał argumentację o właściwości KSD PIIB w sprawach dotyczących postępowań nadzwyczajnych, w tym w sprawach stwierdzenia nieważności decyzji.

Ostatecznie w piśmie z dnia 27 stycznia 2016 r. Minister Infrastruktury i Rozwoju przekazał na podstawie art. 65 § 1 K.p.a. zgodnie z właściwością wniosek Pana [imię] o stwierdzenie nieważności wymienionych w nim decyzji do Prezesa Krajowej Rady PIIB.

Z uwagi na to, że Pan [imię] wniósł o stwierdzenie nieważności 5 decyzji KSD PIIB rozpatrzy ten wniosek w odniesieniu do przeprowadzonych spraw administracyjnych. Sądy dyscyplinarne (OSD i KSD) przeprowadziły 3 sprawy administracyjne, pierwszą zakończoną ostateczną i prawomocną decyzją OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r., drugą dotyczącą wznowienia postępowania rozpatrywaną w dwóch instancjach i trzecią o nałożeniu kary zakazu wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, także rozpatrywaną w dwóch instancjach. W stosunku do każdej z wymienionych spraw administracyjnych KSD PIIB przeprowadzi postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności zakończone wydaniem decyzji administracyjnej w tym zakresie.

Odnosząc się do wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r. o odmowie wznowienia postępowania zakończonego decyzją z

dnia 24 sierpnia 2004 r. i decyzji KSD PIIB nr 9/06 z dnia 10 listopada 2006 r. utrzymującej w mocy decyzję OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 5 lipca 2006 r. należy wskazać, co następuje:

Decyzją OSD Mazowieckiej OIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r. Pan [imię] został ukarany karą upomnienia z nałożeniem obowiązku złożenia w wyznaczonym terminie egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej.

Pan [imię] nie wniósł odwołania od powyższej decyzji do Krajowego Sądu Dyscyplinarnego. Decyzja stała się ostateczna z upływem terminu do wniesienia odwołania.

Pismem z dnia 8 czerwca 2006 r. pełnomocnik Pana [imię] wniósł o wznowienie postępowania zakończonego decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r. oraz o bezterminowe odroczenie, względnie zawieszenie zdawania przez egzaminu ze znajomości przepisów prawnych dotyczących procesu budowlanego oraz umiejętności praktycznego zastosowania wiedzy technicznej.

W uzasadnieniu wniosku pełnomocnik Pana [imię] stwierdził, że decyzja została wydana „w postępowaniu toczącym się bez udziału mojego klienta w oparciu o jednostronne zeznania osoby składającej skargę (...) klient mój został pozbawiony prawa do obrony, bowiem w dniu wyznaczonym przez Sąd Dyscyplinarny z przyczyn od siebie niezależnych nie mógł wziąć udziału w rozprawie prowadzonej przez Sąd Dyscyplinarny”.

Pełnomocnik wskazał także na sprawy toczące się w prokuraturze, Urzędzie Skarbowym i sądach powszechnych przeciwko jego klientowi. Ilość prowadzonych spraw potwierdza w jego ocenie „wyjątkową determinację strony skarżącej nakierowaną na unicestwienie zawodowe mojego klienta łącznie z zastosowaniem sankcji karnych”.

Według pełnomocnika brak możliwości obrony jego klienta oraz przedstawione nowe fakty, dowody i dokumenty stanowią wystarczające podstawy do wznowienia postępowania.

Decyzją z dnia 5 lipca 2006 r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Mazowieckiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa odmówił wznowienia postępowania zakończonego decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r.

W uzasadnieniu wydanej decyzji wskazano, że decyzja z dnia 24 sierpnia 2004 r. została doręczona stronie w dniu 6 września 2004 r., wobec czego miesięczny termin do złożenia wniosku o wznowienie postępowania z przyczyny określonej w art. 145 § 1 pkt 4 K.p.a. upłynął w dniu 6 października 2004 r. (art. 148 § 2 K.p.a.). Poza tym wskazano, że wniosek o wznowienie postępowania z tego powodu, że strona bez własnej winy nie brała udziału w postępowaniu był również nieuzasadniony, ponieważ strona nie wykazała braku winy w swojej nieobecności, w szczególności nie wykazała, że niestawiennictwo na rozprawie spowodowane było przeszkodą trudną do przezwyciężenia bądź inną ważną przyczyną.

Odnośnie przyczyny wznowienia wynikającej z art. 145 § 1 pkt 5 K.p.a. wskazano, że w niniejszej sprawie nie ma żadnych istotnych dla sprawy nowych okoliczności faktycznych lub nowych dowodów istniejących w dniu wydania decyzji, które nie były znane organowi, który wydał decyzję. Toczące się przeciwko Panu [imię] postępowania

przed sądami powszechnymi, organami ścigania lub przed Urzędem Skarbowym nie stanowią nowych okoliczności lub dowodów w sprawie, gdyż nie odnoszą się w żaden sposób do odpowiedzialności zawodowej strony w budownictwie.

OSD wskazał także, że dołączone do wniosku o wznowienie postępowania: umowa z dnia 2 lipca 2003 r. i protokół z dnia 2 kwietnia 2004 r. zostały przez Sąd zaliczone do materiału dowodowego w uzasadnieniu decyzji z dnia 24 sierpnia 2004 r.

Pismem z dnia 25 lipca 2006 r. pełnomocnik Pana [imię] wniósł odwołanie od decyzji OSD MOIIB z dnia 5 lipca 2006 r. W odwołaniu pełnomocnik wniósł o zmianę decyzji poprzez orzeczenie wznowienia postępowania oraz o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze strony Pana [imię]. Z ostrożności procesowej wniósł o uchylenie decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu.

W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik wskazał, że OSD wydając decyzję z dnia 24 sierpnia 2004 r. oparł się jedynie na jednostronnych zeznaniach osób, będących inwestorami w Nowej Woli i w Wildze. Jego zdaniem, wobec nieobecności Pana [imię]

na rozprawie, OSD powinien wyznaczyć dodatkowy termin w celu wysłuchania strony.

Pełnomocnik po raz kolejny odniósł się do toczących się postępowań (nie wskazując, o jakie postępowania chodzi); stwierdził, że pozostają one w związku z postępowaniem zakończonym decyzją z dnia 24 sierpnia 2004 r. Pełnomocnik podtrzymał argumenty przemawiające za wznowieniem postępowania zawarte we wniosku o wznowienie z dnia 8 czerwca 2006 r.

Rozpatrując wniesione odwołanie Krajowy Sąd Dyscyplinarny decyzją nr 9/06 z dnia 10 listopada 2006 r. w całości utrzymał w mocy decyzję Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Mazowieckiej Okręgowej Izby Inżynierów Budownictwa z dnia 5 lipca 2006 r. odmawiającą wznowienia postępowania zakończonego decyzją OSD MOIIB z dnia 24 sierpnia 2004 r.

Krajowy Sąd Dyscyplinarny stwierdził, że w sprawie zakończonej decyzją ostateczną wznowia się postępowanie w przypadkach określonych w art. 145 § 1 K.p.a. Wskazane we wniosku o wznowienie postępowania oraz w odwołaniu przesłanki wznowienia nie zasługują na uwzględnienie.

KSD PIIB podkreślił, że Pan [imię] został prawidłowo wezwany na rozprawę, która odbyła się w dniu 24 sierpnia 2004 r. Wezwanie odebrał w dniu 6 sierpnia 2004 r. a więc zgodnie z art. 92 K.p.a., przynajmniej na 7 dni przed rozprawą. Pan [imię]

nie usprawiedliwił swojej nieobecności. Nie wskazał przyczyn, które uniemożliwiły mu uczestnictwo w rozprawie i obronę swoich praw. Według art. 94 § 1 i 2 K.p.a. nieobecność na rozprawie stron należycie wezwanych nie stanowi przeszkody do jej przeprowadzenia. Kierujący rozprawą odroczy ją natomiast, jeżeli stwierdzi poważne nieprawidłowości w wezwaniu stron na rozprawę, jeżeli niestawienie się strony zostało spowodowane przeszkodą trudną do przezwyciężenia, a także z innej ważnej przyczyny. Żadna z wymienionych przesłanek odroczenia rozprawy w przedmiotowej sprawie nie nastąpiła.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów KSD PIIB wskazał, że toczące się postępowania, na które wskazał pełnomocnik Pana [imię] we wniosku

o wznowienie postępowania oraz w odwołaniu od decyzji z dnia 5 lipca 2006 r. nie mają znaczenia w przedmiotowej sprawie. Nie mają także znaczenia wskazane koligacje rodzinne pomiędzy wnioskodawcą a Panią . Odpowiedzialność zawodowa Pana związana jest z naruszeniem przez niego przepisów Prawa budowlanego wskazanych w decyzji z dnia 24 sierpnia 2004 r. Postępowania te nie stanowią, jak twierdzi pełnomocnik Pana , nowych okoliczności lub dowodów w sprawie, gdyż nie odnoszą się w żaden sposób do odpowiedzialności zawodowej wnioskodawcy w budownictwie. Także załączone do odwołania pisma z dnia 7 stycznia 2004 r. (wezwanie) i 15 marca 2006 r. (wypowiedzenie umowy) były znane OSD MOIIB przy wydawaniu decyzji z dnia 24 sierpnia 2004 r., nie stanowią więc nowych istotnych, dowodów w rozumieniu art. 145 § 1 pkt 5 K.p.a.

Powyższa decyzja organu odwoławczego została zaskarżona do WSA w Warszawie.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2007 r. w sprawie VII SA/Wa 118/07 WSA w Warszawie oddalił skargę Pana na decyzję KSD PIIB nr 9/06 z dnia 10 listopada 2006 r. w przedmiocie odmowy wznowienia postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że wniosek o wznowienie postępowania nie mógł być pozytywnie rozpatrzony ponieważ został złożony z uchybieniem terminu a także pomimo deklarowania oparcia go o przesłanki wznowienia określone w przepisach art. 145 § 1 pkt 4 i 5 K.p.a., takich podstaw w istocie nie zawierał.

W ocenie sądu administracyjnego organy orzekające obu instancji zasadnie przyjęły, iż wskazane we wniosku o wznowienie postępowania okoliczności nie stanowią przesłanek do wznowienia postępowania określonych w przepisach art. 145 § 1 pkt 4 i 5 K.p.a.

Sąd wskazał, że „przebieg postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej Skarżącego ewidentnie wskazuje, że brał on w nim udział, składał wnioski dowodowe. Fakt, iż nie brał udziału w rozprawie (jak twierdzi bez własnej winy) nie jest równoznaczny z pozbawieniem go udziału w całym postępowaniu, a to właśnie jest przesłanką wznowienia postępowania. Inne uchybienia procesowe w zakresie uczestnictwa strony w postępowaniu mogłyby być ewentualnie uwzględnione w toku postępowania instancyjnego a nie nadzwyczajnego, gdzie przesłanki wznowienia określone są w precyzyjny sposób. (...) Skoro jest ewidentne - nie kwestionowane przez Skarżącego, że został prawidłowo poinformowany o terminie rozprawy, która odbyła się w dniu 24 sierpnia 2004 r. i korzystał z możliwości zgłaszania wniosków i wyjaśnień, to nie może skutecznie twierdzić, że zachodzi przesłanka braku jego udziału w prowadzonym postępowaniu”.

Z przytoczonego fragmentu uzasadnienia wynika, że Sąd nie podzielił tezy, iż Pan nie brał udziału w toczącym się postępowaniu w sprawie jego odpowiedzialności zawodowej w budownictwie.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony, stał się więc prawomocny.

Według art. 170 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby.

Prawomocność wyroku oznacza to, że stwierdzone w nim okoliczności nie mogą być badane i podważane w innych postępowaniach.

NSA w wyroku z dnia 16 października 2014 r. (I GSK 93/13) wskazał, że jakkolwiek z zasady mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądu stan związania ograniczony jest, co do zasady, do rozstrzygnięcia zawartego w sentencji orzeczenia, to jednak nie oznacza to zwłaszcza, gdy uwzględnić kasacyjny model sądowniczo-administracyjnego wymiaru sprawiedliwości, że dla prawidłowego odczytania treści sentencji orzeczenia nie można (i nie należy) kierować się treścią jego uzasadnienia i zawartych w nim motywów, co w określonych sytuacjach uznać należy nawet za konieczne.

Podobnie w wyroku z dnia 24 czerwca 2014 r. (I GSK 446/13) NSA wskazał, że artykuł 170 p.p.s.a. stanowi, że orzeczenie prawomocne wiąże przede wszystkim strony i sąd, który je wydał, jak również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Przyjmuje się, że wiążący w rozumieniu tego przepisu charakter ma sentencja wyroku, tym niemniej dla prawidłowego odczytania jej treści trzeba kierować się jego uzasadnieniem. Moc wiążąca orzeczenia oznacza, że trzeba przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu.

Natomiast w sprawie II OSK 2423/12 NSA wskazał, że wynikająca z przepisu art. 170 p.p.s.a. moc wiążąca wcześniejszego orzeczenia w odniesieniu do sądów oznacza, że muszą one przyjmować, iż dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak stwierdzono w prawomocnym orzeczeniu. Zatem w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się dane zagadnienie, nie może być ono ponownie badana.

Z powyższego wynika, że WSA w Warszawie zbadał i ocenił, iż Pan [imię] brał udział w toczącym się postępowaniu. Nie zostały naruszone żadne jego prawa do obrony.

W sprawie trybu badania zarzutu pozbawiania strony czynnego udziału w postępowaniu wypowiedział się WSA w Warszawie w sprawie I SA/Wa 1342/14 stwierdzając, że zarzut, że wszystkie strony nie brały udziału w postępowaniu nadzorczym nie może zostać uznany za skuteczny. Ewentualne zaistnienie tej wady postępowania nie może być bowiem rozważane w kategoriach wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. - a w konsekwencji skutkować nieważnością decyzji objętej postępowaniem nieważnościowym. Zarzut pozbawienia czynnego udziału strony w postępowaniu administracyjnym może być bowiem rozważany wyłącznie na gruncie przesłanek wznowienia postępowania, konkretnie przesłanki unormowanej w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a. W sprawie o stwierdzenie nieważności eliminuje się decyzję dlatego, że w niej samej (a nie w procedurze) tkwią ciężkie wady prawne, o których mowa w art. 156 § 1 k.p.a.

We wniesionym wniosku Pan [imię] wskazał na wydanie decyzji z rażącym naruszeniem prawa przywołując przepisy art. 156 i 157 K.p.a.

Według art. 156 § 1 pkt 2 K.p.a. organ administracji publicznej stwierdza nieważność decyzji, która wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa.

W doktrynie postępowania administracyjnego wskazuje się, że „w odniesieniu do prawa procesowego, chociażby z uwagi na istnienie trybu wznowienia, tylko niektóre przypadki mogą być kwalifikowane jako rażące. Jak bowiem podkreślił NSA w wyroku z dnia 6 stycznia 2009 r., II GSK 600/08, LEX nr 475235: "Posłużenie się przez ustawodawcę

w przepisie art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a. nieostrym pojęciem "rażącego naruszenia prawa", wymaga szczególnej staranności w budowaniu tezy, że naruszenie jasnych w treści norm proceduralnych jest rażącym naruszeniem prawa. O ile bowiem w przypadku prawa materialnego teza ta w zasadzie nie jest kwestionowana, to w odniesieniu do prawa procesowego, chociażby z uwagi na istnienie trybu wznowienia, tylko niektóre przypadki mogą być kwalifikowane, jako rażące". Zalicza się do takich przypadków pogwałcenie zasad ogólnych kodeksu. Uważa się przy tym, że o tym, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa, decyduje przede wszystkim oczywistość tego naruszenia. W odniesieniu do przepisów o postępowaniu administracyjnym za rażące ich naruszenie należy uznać oczywiste niezastosowanie lub nieprawidłowe zastosowanie zasad ogólnych postępowania administracyjnego określonych w art. 6-11 w stopniu powodującym istotne ograniczenie uprawnień strony w postępowaniu, z wyjątkiem przepisów dających podstawę do wznowienia postępowania" – (Małgorzata Jaśkowska, Andrzej Wróbel Komentarz aktualizowany do Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex 2015).

W wyroku NSA z dnia 26 maja 2015 r. (II OSK 2573/13) Sąd wskazał, że przesłankę rażącego naruszenia prawa należy upatrywać nie w błędach wykładni przepisu, lecz w jasnych i niedwuznacznych przekroczeniach prawa i to takich, które z uwagi na ich skutki powodują, że dotkniętego wadą rozstrzygnięcia nie da się pogodzić z panującym porządkiem prawnym. O tym, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa, decyduje więc przede wszystkim oczywistość tego naruszenia prowadząca do nadania prawa lub odmowy jego przyznania wbrew wszystkim przesłankom przepisu.

WSA w Warszawie w sprawie I SA/Wa 1747/14 stwierdził, że z uwagi na fakt, iż stwierdzenie nieważności decyzji jest wyjątkiem od ogólnej zasady trwałości decyzji ostatecznych, może mieć ono miejsce tylko wtedy, gdy decyzja w sposób niewątpliwy dotknięta jest przynajmniej jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. Z tego też powodu wykładnia tych przesłanek winna mieć charakter ścieśniający. Instytucję stwierdzenia nieważności zalicza się do nadzwyczajnych trybów wzruszenia decyzji i stanowi ona odstępstwo od ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych określonej w przepisach k.p.a. Oznacza to, że nie każdy (nawet uzasadniony) zarzut naruszenia prawa może być skuteczną podstawą wzruszenia decyzji w tym trybie.

Podobnie wypowiedział się WSA w Warszawie w wyroku z dnia 26 lutego 2015 r. (I SA/Wa 2904/14) wskazując, że instytucję stwierdzenia nieważności zalicza się do nadzwyczajnych trybów wzruszenia decyzji i stanowi ona odstępstwo od ogólnej zasady trwałości decyzji administracyjnych określonej w przepisach k.p.a. Oznacza to, że nie każdy (nawet uzasadniony) zarzut naruszenia prawa może być skuteczną podstawą wzruszenia decyzji w tym trybie.

Na kwalifikowaną formę naruszenia prawa zwrócił uwagę NSA w sprawie II GSK 525/13 wskazując, że "rażące naruszenie prawa" stanowi kwalifikowaną formę "naruszenia prawa" co oznacza, że utożsamianie tego pojęcia z każdym "naruszeniem prawa" jest oczywiście niesłuszne. Dla uznania, że wystąpiło kwalifikowane naruszenie prawa, nie wystarczy samo ustalenie faktu jakiegokolwiek "naruszenia prawa", lecz konieczne jest stwierdzenie i wykazanie, iż miało ono charakter rażący. Naruszenie przepisów postępowania lub prawa materialnego mające istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być podstawą stwierdzenia nieważności decyzji ostatecznej w postępowaniu prowadzonym w trybie nadzoru, jeżeli nie nosi cech rażącego naruszenia prawa.

Należy podkreślić, że decyzja OSD odmawiająca wznowienia postępowania i utrzymująca ją w mocy decyzja KSD PIIB nie zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa. Organy prawidłowo zbadały podnoszone przesłanki wznowieniowe i uznały, że nie zasługują one na uwzględnienie. Strona brała udział w toczącym się postępowaniu wznowieniowym, żadne jej prawa nie zostały naruszone. Wszystko to znalazło potwierdzenie w wyroku WSA w Warszawie oddalającym skargę Pana [imię] na decyzję KSD PIIB z dnia 10 listopada 2006 r. (VII SA/Wa 118/07).

Należy wskazać, że oprócz podnoszonego przez Pana [imię] zarzutu rażącego naruszenia prawa objęte wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzje OSD i KSD nie są objęte żadną inną kwalifikowaną wadą wymienioną w art. 156 K.p.a. Decyzje te nie zostały wydane z naruszeniem przepisów o właściwości (zostały wydane przez sądy dyscyplinarne inżynierów budownictwa - OSD Mazowieckiej OIIB i KSD PIIB), zostały wydane na podstawie przepisów dotyczących odpowiedzialności zawodowej w budownictwie zawartych w rozdziale 10 Prawa budowlanego, nie były wcześniej rozstrzygane żadną decyzją ostateczną, zostały skierowane do strony - Pana [imię] który wystąpił z wnioskiem o wznowienie postępowania, nie były niewykonalne w dniu ich wydania, nie wywoływały żadnego czynu zagrożonego karą oraz nie zawierały innej wady powodującej ich nieważność z mocy prawa.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów należy wskazać, że są one także bezzasadne.

Według art. 97 ust. 1 i 3 Prawa budowlanego postępowanie w sprawie odpowiedzialności zawodowej w budownictwie wszczyna się na wniosek organu nadzoru budowlanego, właściwego dla miejsca popełnienia czynu lub stwierdzającego popełnienie czynu, złożony po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego. Wniosek może złożyć w zakresie swojej właściwości organ samorządu zawodowego.

Natomiast według art. 26 pkt 1 ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa okręgowy rzecznik odpowiedzialności zawodowej prowadzi postępowania wyjaśniające oraz sprawuje funkcje oskarżyciela w sprawach z zakresu odpowiedzialności zawodowej członków izb architektów oraz inżynierów budownictwa i dyscyplinarnej członków okręgowej izby.

Przepis art. 97 ust. 1 i 3 Prawa budowlanego nie został więc naruszony, ponieważ OROZ posiada normatywną podstawę do prowadzenia postępowania wyjaśniającego i wszczynania właściwego postępowania w sprawie odpowiedzialności zawodowej przed sądem dyscyplinarnym izby inżynierów budownictwa. Wniosek OROZ został wysłany do Pana [imię] na właściwy adres, tj. na ul. Brukselską w [miasto].

Nie został także naruszony w żaden sposób art. 98 ust. 2 Prawa budowlanego w związku z wymienionymi przepisami rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów.

Według art. 11 ust. 1 ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa do postępowania w sprawach indywidualnych uregulowanych w ustawie, z wyjątkiem spraw dyscyplinarnych, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

A contrario oznacza to, że w postępowaniu w sprawach odpowiedzialności zawodowej w budownictwie nie stosuje się przepisów właściwych dla postępowania dyscyplinarnego a więc rozdziału 5 ustawy o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa a także przepisów rozporządzenia w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do członków samorządów zawodowych architektów, inżynierów budownictwa oraz urbanistów. Przepisy te nie mogły więc zostać naruszone.

Według art. 157 § 1 i 2 K.p.a. właściwy do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 jest organ wyższego stopnia, a gdy decyzja wydana została przez ministra lub samorządowe kolegium odwoławcze - ten organ. Postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji wszczyna się na żądanie strony lub z urzędu.

Natomiast według art. 158 § 1 rozstrzygnięcie w sprawie nieważności decyzji następuje w drodze decyzji.

KSD PIIB jest więc organem właściwym do rozpatrzenia wniosku Pana o stwierdzenie nieważności decyzji.

Z uwagi na to, że wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji datowany jest na 5 lutego 2015 r. a został przekazany do biura PIIB w dniu 2 lutego 2016 r. a więc po upływie prawie roku, Przewodniczący KSD PIIB skierował do Pana pismo informujące o rozpoznaniu jego wniosku przez KSD PIIB i umożliwiające wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pouczenie

Strona niezadowolona z rozstrzygnięcia decyzji może w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia wnieść do Krajowego Sądu Dyscyplinarnego Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa, ul. Mazowiecka 6/8, 00-048 Warszawa, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Członkowie składu orzekającego:

Józef Pączek – Przewodniczący

Ryszard Feliks Kruszewski – Sprawozdawca

Marian Zdunek

Otrzymują:

1. Pan
2. KSD a/a.